

יעקב שרת / איש ומאדים מוכרי נשמות לשטן

בשיתוף צדיקים ובבשר לווייתן, יש מי שמתפתה לנסות את הגיהנום, כמו שאמר גורג' ברנרד שו: „מבחינת האקלים אני מעדיף ג'רדן, אבל מבחינת החברה...“ משה דיין הוא מן המעדיפים המובהקים את הגיהנום, ובאחרונה הוא מרבה לדבר בו, אם גם בקול צרוד, וכבר עמדתי על כך יותר מפעם אחת במדור זה. לתדהמתי העמוקה, נראה שבדרי נגד תורת הגיהנום-לעריבים שלו לא שיכנעוהו! אדרבה, בנאום „על מצבנו המדיני“, שנשא כאורח הכבוד בטכס חלוקת תעודות תש"ם שערכה אוניברסיטת חיפה, פיתח את רעיון הגיהנום, ובשני כיוונים, אם הבנותיו אלנכון — גיהנום קונוונציונלי וגיהנום אטומי.

אכן, הוא טוען ש„יאטר עראפאת התחיל“; שהוא אמר פעם ראשונה, שאש"ף יחולל בישראל גיהנום בכוח טורו, וכנגד זה — המשיך דיין — על הערבים לדעת שלעריבי השטחים הנמצאים בין הפטיש והסדן יהיה גיהנום איום ונורא, ומוטב שיהיהרו אחיהם והם דברו, ובעוד מועד — זה הגיהנום הקטן, הקונוונציונלי. אבל יש גם גיהנום גדול, אטומי, אם הבנותיו את דברי דיין אלנכון. הוא אמר, שאם הערבים רוצים להשמיד אותנו, יש בידנו האפשרות להשמיד את דמשק ורבתי עמון. להשמיד, ושוב, אנא זיכרו: אם הם יתחילו. ועל זה יש בפי כמה דברים.

קודם כל, מה זה חשוב עכשיו מי התחיל לנבל את הפה ב„גיהנום“? עכשיו השאלה היא מי התחיל, או מה הפתרון לבעיה, מה צריך לעשות? האם עשיית גיהנום יותר גדול היא התשובה הבדוקה לגיהנום שיעשו לנו?

חס וחלילה! מי שחושב שהבעיה תיפתר על-ידי גיהנום הדדי, שבו היד הגיהנומית שלנו תגבר על היד הגיהנומית שלהם, אינו יודע מה הוא סח. צאו וחשבו אתם, כמה ערבים יצטרך כל יהודי לרצוח כדי שהגיהנום שלנו ינצח — אבל אל תשכחו להביא בחשבון, שאם יהודי אחד יכול להרוג, נאמר, חמישה ערבים, או עשרה, או עשרים, פירושו של דבר, שהערבי הבא, זה שמעבר למיספר שתקבעו, ירצה את היהודי הזה. ועכשיו שאלו את עצמכם שאלה קונוונציונלית: כמה ערבים יש מסביב? וששני שהגיעו לכלל מסקנה, שאנחנו לא נצא מן הגיהנום הזה בשלום. ואני כבר לא מדבר על העובדה הגלויה לעין כל, שארצות-הברית גמרה אומר, באיוולתה, לעשות כל שביכולתה למנוע מילחמה קונוונציונלית נוספת בשרשרת עימותי ישראל-ערב; החלטה זו אינה ערטילאית — היא היא המסבירה יותר מכל הסבר אחר את הרכשת הנשק האמריקאי הרב למצריים ולירדן, ומחר — אם רק יהיה לאסד או ליורשו שכל לעשות לרוסים מה שעשה סאדאת — גם לסורים, הרכשה שפירושה בראש ובראשונה, שהמילי-חמה הבאה תהיה בלתי-כדאית עד כדי פחד נוראי מפתחתה.

משה דיין יודע זאת, ואף על פי כן הוא רק מנפנף בערבי השטחים כבבני-ערובה מועדים לשחיטה גיהנומי. מית. הוא חושב באמת, שהוא מבהיל מישהו, אז אולי ואבוי אם מישהו בתוכנו הולך שבי אחרי שקוליו הגיהנומיים שלו, או שמא הוא רק מדבר, כלומר מוסיף שמן על גלגלי התעמולה הערבית המציגה את ישראל כמדינה לוחמית תאבת-יריח — ומחשל את הערבים בירת שאת לכוננות הקרבה בשטחים ומחוצה להם? כן, מי שמתכנן מילחמה קונוונציונלית, שבה אנחנו נעשה גיהנום לערבים מבלי שהם יעשו גיהנום לנו, פשוט הוזה בהקץ. הגיהנום שייגרם לנו, מוגבל כאשר יהיה, דיו לעשות את כל העסק בלבתי כדאי עד מאוד, ולכן אין נחמה בגיהנום הסלקטיבי-קונוונציונלי של משה דיין. משום כך, כנראה, הוא שלף ממקפצת אורח הכבוד של אוניברסיטת חיפה את חרב הגיהנום תבלתי-קונוונציונלי — הגיהנום של ההשמדה, כלומר, אם אני הקטן מבין אלנכון, הגיהנום האטומי.

כתתור ופרח! נראה להם — „נשמיד את רבתי עמון ודמשק“. ומה עם קאהיר? ובנאוג? ובגדאד? אם כבר תמות-נפשיים-ערבים, מדוע לא לעשות חגיגה גיהנומית שכזאת, שהעולם כולו ירקוד על קברי כל היהודים והערבים?

וכך, אם ניסוג ממאווני קברנות שכולה, הרי שבמצב הטוב ביותר ייווצר קיפאון גרעיניי ישראל-ערבי הדדי (ואז אנו חוזרים למישור הגיהנום הקונוונציונלי שלעיל), ובמצב הפחות טוב, תצטרך ממשלת ישראל להחליט מדי שני וחמישי, אם פגיוע תבלתי מסויים הוא זה שמוכיח כי פני הערבים להשמדתנו, ולכן יש להטיל את הביצה על רבתי-עמון, דמשק, או על מוקד ערבי אחר. רק גיהנום שכזה חסר לעם ישראל. לא אור לגויים, אלא חברה קדישא למורח התיכון!

הייתי רוצה לסיים רשימה זו במשנה חיובי, למרות הכל. ובכן, אילו תחת הירחוריי השמדה גיהנומית הייתה ממשלת ישראל מקימה כורים גרעיניים לייצור אנרגיה חשמלית, פוטרת את המדינה מחנק התלות בנפט-שאינ-לנו, מחזקת את המשק הלאומי ועל-ידי כך מתגברת את החוסן הלאומי, היו הערבים שואפי השמדתנו מתרשמים מכוחנו יותר.

אבל זה מה שאומרים בטכניון. לאוניברסיטת חיפה יש גרסה אטומית אחרת.

סיבה נעלמת אחרת — לחצה על הזק מסויים, ופתאום נתגלה שמתחת לפני השטח העניינים רותחים למדי (אגב, הדיבורים האוויליים על הרוב השמה בליבו על „היד החזקה“ מזכירים את הודעות הנציב העליון אחרי פגיועי אצ"ל ולח"י — בתיאבון!). העיקר הוא, שאם „היד החזקה“ איננה פתרון מוחלט, כפי שהוכח לעינינו, מהי המדיניות שתניקט מכאן ואילך?

הליברליזם של עזר נכשל. היד החזקה של בגין נכשלה. מה עכשיו? ממטורפים גמורים אני מצפה לתשובה: „יד יותר חזקה!“ מאידויטים לא גמורים אני מצפה לתשובה: „לפחות לא היינו צריכים להגיד, לעוזל, שיש עכשיו רגיעה בשטחים“.

על ראש הממשלה / המעפיל ממהתלה אלי מהתלה: אני מרגיש טוב ואני נראה טוב!“ הכרזו מעל הדום, בנאום רבי-השראה שנשא בכינוס „מגן דויד אדום“ —

ולא שמע בצפור יחדיו כל צופרי המדינה: „אני מרגישה לא טוב! אני נראית לא טוב! איפה העזרה הראשונה!“

ידין. צא!

משמאל שבת, מימין שבת, וידין נוסע לו ביום ששי במרכבת הממשלה וזאפילו נהנה.

ככה הוא אומר. ואני אומר לכם, שהוא מרגיש איום ונורא, מפני שאולי הוא שוטה, אולי הוא מוקיון של ההיסטוריה או של חצר-בגין, אבל מטורף איננו. ואם הוא מרגיש עכשיו איום ונורא, אנחנו צריכים להכביד עליו שבעתיים — כדי לעזור לו לפרוש, וזאת אפשר להשיג רק על-ידי הבהרה, שמיספר עצום של אנשים תובעים ממנו לעשות זאת.

מאחר שאינו רוטישילד לא הדפסתי מיליון גלויות. אבל גלויה אחת קניתי, כתבתי עליה מה שכתבתי ושלחתי אותה אליו. לכנסת. לא איכפת לי אם הסקנה לא יקרא אותה ויטילה הישר לסל. אבל אם הוא יצטרך לעשות את התנועה הזאת מיליון פעם, והשרתים יתחילו לרוץ בכנסת עמוסי סלי-אשפה גדושי גלויות „ידין-חוזר-לארכיאולוגיה!“ לאפתך המיסדרונות — זה יהיה חזיון!

ועכשיו ידין יקירי, הסכת ושמע קושט-דברי-אמת שהעתיקתי פה אל שפת-עבר מן השפה האנגלית, העתקתי וחשבתי שהם יפים כל כך, אבל לך בוודאי ובודאי, ולא סתם שוטה או מטורף אמרם, אלא היסטוריון בעל שם, ומה גם מנגיברית, הלא היא ברברה טוכמן יידועה בשערים. חפנתי דברים אלה במאמר „הקצרה בהתדבקותה של איתבונה בשילטון“, אשר הובא ב"רחון האמריקאי", אסקווייר" (מאי 1980):

„כאשר מתחוויר למי שמעורבים בו, כי מסלול המדיני-גיות מוליך לשואה, מדוע אין איש מתפטר מתוך מחאה, או לפחות למען שלוות נפשו-הוא? הם לעולם לא עושים זאת. ב-1917, הקאנצלר בתמאן הולווג טען נואשות נגד ההצעה לחדש לוחמת צוללות בלתי-מוגבלת, שכן זו תכניס את ארצות-הברית לזירת המילחמה, ותחדש את משאבי בעלות-הברית, את אמונן בנצחון ואת הסיבולת שלהן. כאשר ראשי הצבא הגרמני גברו עליו, אמר הקאנצלר לידיד שמצאו שקוע ביאוש, כי ההחלטה פירושה, קץ גרמניה. כאשר אותו ידיד אמר לו בפשטות: „אתה צריך להתפטר“, אמר בתמאן שזאת אין הוא יכול לעשות, שכן הדבר יורע מתלוות מבית ויאותת לעולם כי הוא סבור שגרמניה תיכשל.“

זה המפלט תמיד. המחזיק במישרה אומר לעצמו, כי הוא יכול לעשות יותר מבפנים, ואסור לו להשקר. חילוקי-דעות בצמרת לעיני הציבור. אבל לאמיתו של דבר, אם יש תיקוה כלשהי לשינוי בחברה דמוקרטית, זה בדיקת הדבר שעליו לעשות.

בשורש הדברים, הדבר שגורם למחזיקי-מישרה לדבוק במדיניות שהם עצמם סבורים שהיא מוטעית, אינו יותר ואינו פחות ממה שגראה בעיני כפיתוי המישרתי, או קדחת פוטומאק [הנהר שעליו יושבת וושינגטון]. וזאת הדין שעה שהמוקד יושב על התמזה, על הריין, או בלי ספק, על הנילוס. כאשר הרבט ליהמן יצא למסע בחירות לכהונה שנייה כסנאטור מטעם מדינת ניו-יורק אחרי שכיהן ארבע כהונות כמושל מדינה זו, שאלו אחיו מודע, בשם-שמים, הוא משתוקק לכהונה. ארתור — הטיב הסנאטור לאחיו — אחרי שאתה נוסע פעם אחת אחרי שדרת אופנעיים, שוב אינך אותו אדם לעולם!“

אז לא לשכוח את הגלויות.

ד"ר לגיהנום

אישי וטעמו. יש מי שלעת זיקנה מהרהר בג'רדן

כל תינוק יודע, שהד"ר ישראל קסטנר מכר את נישמתו לשטן, כמו שאמר אביו בשעתו השופט בנימין הלוי, בפסק-דינו המנומק. על כמה תינוקות יודעים, שכעבור הרבה-הרבה שנים, אותו בנימין הלוי גופא חזר בו מאותה הגדרה שטנית?

בנימין הלוי יכול להיות מרוצה: הוא התחרט על הגדרתו וחרו בו ממנה בפומבי (אינכם מאמינים? טלו „ידיעות אחרונות“, 5.12.77), אלא שזמן קצר אחר שחקק אותה הגדרה על לוחות המישפט הישראלי, נרצח קסטנר — ומה הפלא? האם יצור שמכר את נישמתו לשטן הוא יצור-אנוש? אולי הוא ראוי לחיות בכלל? „אילו חזר בו השופט הלוי לפני 21 שנה מביטוי האומלל, אולי אבי עוד היה חי“, „מעריב“ 6.11.77.

אפשר לחשוב, שאנשים בעלי-עמדה הפיקו לקח מאותה פרשה מהרודה של הוצאה-להורג מילולית, שניתרגמה חיש מהר להוצאה-להורג גשמית. ובאמת, חיש בידו מי לבדוק ולחשב כמה פעמים נמנעו אנשים, שההגדרה „מכר את נישמתו לשטן“ כבר עמדה על, דל-לשונם, מלהגות ממש? לא אתפלא, אם לאור חיינו הסעורים ניתן למנות מיקרים אלה של הצלת-נפש בעשרות ובמאות!

אבל אם זה הלכה, של מי שלא לקח. אם זה הכלל, יש גם יוצא-מן-הכלל. ומיהו היוצא מן הכלל, אם לא הרב הראשי לישראל שלמה גורן, שאמר אך תמול-שלושום על הרב הראשי של יהודי בריטניה וחבר-העמים: דבריו (על זכות הערבים למדינה פלטינית ואי-הכרחיות היותה של ירושלים בירת ישראל מבחינת ההלכה וכו') הם „תקיעת סכין בגבו של העם היהודי. בקריאה שטנית זאת נפסל הד"ר יעקובוביץ מלכהן בקהילה היהודית.“

מזלו של הרב יעקובוביץ, שהוא יושב בלונדון. אילו ישב פה, ספק אם קנאינו היו מסתפקים בצירופו לרשימת המועמדים-לאיכסון-במחנה-הריכוז מייד, בצד מיכלאס של טדי קולץ וכרישאל, וצמד הבוגדים מסגירי-לב-הארץ פרס-רבין. שהרי מי שקרא קריאה שטנית אינו בחוקת-אדם, כפי שהובהר לכולנו בפרשת ישראל קסטנר.

עיתונאים רזיזים בוודאי ישחזרו בדיוק מה אמר הרב יעקובוביץ לסופר „אל-איהראם“, ואם דבריו סולפו או לא. אך לדידי לא זה העיקר. העיקר הוא בכך, כי מציון תצא תורה שטנית נגד כל בעל דעה עצמאית הנוגדת את דעתם של מי שמינו עצמם שלומי-אמוני הקונסנוס האלוהי-לאומי.

אגב, חוששני שהדבר צריך להדאי גם את הרב שלמה גורן, שכן אם התליץ שטני זה יימשך, חזקה שיימצא בתוכנו קנאי ממנו, שברגע מסויים יאשים אותו במעש השטן — טפו! טפו! טפו!

יד חזקה על ההרק

הדבר היה ביום ד', 18 ביוני. באותו יום לא רחוק, בירושלים, התייצבו מתאם-הפעולות-בשטחים, האלוף דני מט, יועצו, הפרופ' משה מעוז, ועוזרו, תא"ל שפיל, וכן יועצים אחרים, לפני ועדת החוץ והביטחון של הכנסת ובישרו (כל הציטוטים מ„מעריב“, 19 ביוני):

- מאז 15 במאי מורגשת ירידה דראסטית בפעילות האנטי-ישראלית בשטחים;
- לגירוש שלושת ראשי-הערבים היתה השפעה מרתיעה בלתי-ריגלה;
- הפגיעה בשכעה ובח'לף היכתה את החוגים הקיצוניים בשטחים בתדהמה;
- רבים בשטחים שמחים בליבם על-יך שהמימשל נוהג ביד חזקה;
- המדיניות הליברלית של עזר וייצמן היתה מוטעית;

בזכות מדיניות-היד-החזקה, שהונהגה מאז פרישת עזר וייצמן, יש עתה רגיעה בשטחים. מאחר שמדובר במטורפים גמורים, לא באידויטים גמורים, מיהרו הנ"ל להוסיף, כי „אל לנו לחשוב שהשקט הנוכחי בשטחים יימשך לעד[?]. כל עוד לא נמצא פתרון פוליטי, עלינו להתכונן לתקופות קשות ולנסיונות לחדש את פעולות-הטרור. צה"ל והממשלה חייבים להיות ערניים וכו“.

המתאם והיועצו, אלופי-היד-החזקה, אמרו דבר ו-היפוכו ונשארו בחיים. כפי ששמתם לב, כדי למנוע „הפתעה“ הם קבעו שהשקט הנוכחי „בלתי רגיל“ לא יימשך לעד.

מה עושה אלוהי מארת הכיבוש? כעבור יום-יומיים בסך הכל נפלט לו איזה כדור (המפליט נעצר, כמובן, אבל לא עובדה זאת עשתה את הכותרות ולא היא השכינה חיבה יתרה לממשל הצבאי בליבם של הרבים השמחים על היד החזקה) — ושלום לך רגיעה! אבל לא זה העיקר, אף לא העובדה, שהיד החזקה — אולי מרוב חוזק, אולי מרוב עצבנות, אם לא בשל